

4/97

KORKKIRUUN

Sisälmykset

- Pääkirjoitus
- Konekillan omaisuudenhoidosta
- Fuksiwunderunde
- Alkuteekkari
- Ja vähäsen FUKSIKALASTA...
- Pallo hallussa (ainakin jollakin)
- Tamrockin excu
- KoRK-Cruising
- Kun KoRK täytti 30 vuotta...

Joulu on taas!

Hauskaa Pikkujoulu... ei kun siis Hyvää Joulua kaikille teille ahkerille ja myös vähemmän ahkerille opiskelijoille! Itse olen nähtävästi ollut tänä syksynä vähän liiankin ahkera opiskelija, koska kiltahommat ovat jääneet viimetippaan. Tämänkin lehden piti alunperin ilmestyä jo lokakuun aikana, ja kun siitä dediksestä jäätiin, päätettiin tehdä pikkujoululehti. Nyt pikkujouluja on vietetty jo ajat sitten, ja huomaankin kirjoittavani juttua joulunumeroon... Toivottavasti kiltalehdelle ja muillekin kiltahommille epäsuosiollinen ajankäyttöni näkyy edes terviviikon jälkeen hyvinä kurssiarvosanoina (mitä tosin epäilen).

Ajankäyttöongelmista olen havainnut kärsivän monen muunkin tekkari- ja fuksiystäväni. Olisikohan tässä oiva aihe jollekin diplomityötään aloittelevalle? ”Tietotekniset apuvälineet ajankäytön suunnitteluun ja tuotannon parantamiseen.” Tai ehkä aihe sopisi paremmin jollekin kvanttifysiikan opiskelijalle: ”Avaruuden aikahyppyjen merkitys yksilölle.” Lopullinen vastaus taitaa kuitenkin löytyä ufologian ja parapsykologian opiskelijan gradusta ”Ulkoavaruuden aikavarka - homo sapiens abduktiokokeiden kohteena”. Itselläni ainakin on välillä sellainen tunne, että joko joku tietoisesti varastaa aikaani tai sitten se vain jostain vielä selittämättömästä syystä välillä kulkee nopeammin.

Tämän ajankulun hetkellisen nopeutumisen tai hidastumisen varmaan ovat muutkin joskus huomanneet. Kolme varttia tuntuu kummasti paljon lyhyemmältä ajalta luentotauolla, kuin useimmilla luennoilla. Ja vartti ruotsintunnilla opettajan kuulustellessa on takuuvarmasti pidempi aika, kuin tunti illalla Cupolassa ruotsalaisen vaihto-oppilaan kanssa keskustellessa. Puhumattakaan siitä, miten monta tuntia bussimatka keskustasta Hervantaan kestää, jos odotat pääseväsi kotiin vessaan...

No, ehkä joku fiksu joskus alkaa tutkimaan näitäkin asioita ja keksii ratkaisun meitä monia raastavaan ongelmaan. Siihen asti kuitenkin toivoisin rakkaalta jäsenistöltä apua Korkkiruuvun ainaisesta aikapulasta kärsivälle päätoimittajalle, joka vuoden alusta muuten tulee olemaan nykyinen sihteerimme Kaisa Airas. Ja fuksit, muistakaa: julkaistusta lehtijutusta pläjähtää passiinne 10 pistettä, joten kannattaa kirjoittaa!

Soile Lehtinen

Konekillan omaisuudenhoidosta

Olen useaan otteeseen törmännyt maailmalla Tampereen koneenrakentajakillan - KoRK:n nimeen. Pelaako hallitus jotain peliä? Miten on mahdollista, että jäsenistölle ei voida taata parempaa palvelutasoa? Ei ole rahaa, sanotaan. Miten niin ei ole? Mihin ne rahat oikein hukataan? Hallituksen hyvinvointiinko? Tekemieni tutkiskelujen mukaan konekilla on hyvin varakas.

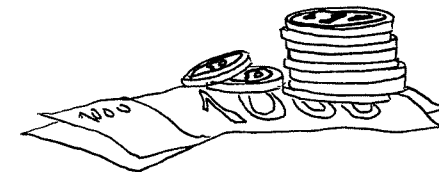
Mitä mieltä olette seuraavasta? Tampereella sijaitsee Korkeinmäen alue (nimi ovelasti naamioitu), jonka suuruus on noin neliökilometri. Alueen läpi kulkee Hervannan valtavyyläksi kutsuttu tie sekä Eurooppa-tie nro E63. Alueella on lisäksi eritasoliittymä. Käsittääkseni suunnitteluvaiheessa, tieoikeutta muodostettaessa, alueen omistajalle maksetaan alueen menetyksestä ja koituneesta haitasta kertaluontoinen korvaus. Puhumattakaan myydyistä/vuokratuista pientalo- ja teollisuustonteista saaduista tuloista. Mitä ylimääräistä jäsenistö on saanut osakseen näistä huomattavista summista? Ei mitään! Ei edes autoa, vaikka espoolainen Korkin auto tekisi kuinka hyvää tulosta. Ihmettelen onko hallituksen vanhempien jäsenten käytössä olevat Ford, Mazda ja Fiat merkkiset henkilöautot hankittu laillisin keinoin!

Kestitseeköhän AMER-Tupakka hallitusta hyvin? Kyseisen yrityksen tuotantolaitokset sijaitsevat Hyrylän Korkin teollisuusalueella. Käsittääkseni tupakkateollisuudella menee taloudellisesti hyvin - Korkilla huonosti. Aiemmin esitettyjen perusteiden nojalla edellämainittu yhtälö on täysin mahdoton. Kysyn edelleen ja entistä painokkaammin kuka pelaa ja mitä? Ja missä ne rahat on?

Ylimääräistä tilintarkastusta odotellen,
nimimerkillä ”Pettynyt rivijäsen”

Markus Reinikka

P.S Olen kuullut puhuttavan myös jostain Gorgin puistosta...

Fuksiwunderunde

Koneen piukka viisikko nimeltään Bros starttasi matkaan hieman sekavin tuntein, että mitäköhän tästä oikein seuraa. Huomattavana etunamme oli kuitenkin väri, johon olimme pukeutuneet, ja kaikkihan sen tietävät mikä se oli...PUNAINEN.

Tankkaus aloitettiin jo hyvissä ajoin niin kirkkaan kuin maltaisenkin merkeissä. Mutta jo ennenkuin huomasimmekaan, koitti lähdön aika. Ryhmämme rämä lähti suunnistamaan kohti Cupolan tuttuja maisemia. Taisimmepa jopa matkalla huomauttaa jollekin, että toinen on ensimmäinen häviöjä. Ketäköhän lienee olleet nämä liilaan sonnustautuneet, jotka niin kritisoivat huomautustamme. Cupolan pallokuljetuksen kautta suuntasimme keskustaan linjurilla numero 30 ja päädyimme kyykkäämään rakkaan kiltamme KoRKin rastille. Siellä heitot onnistuivat vaihtelevalla menestyksellä, mutta juomamme hupenivat suuremmalla menestyksellä. Seuraavaksi kohtasimme aina niin iloiset ympyläiset. Heidän pitkällisen ”voitelunsa” ja Jake the Grezkyn upean maalin jälkeen suuntasimme voitokkaina kohti Hämeenkatua.

Seuraava ongelmamme olikin ikkunat. Kaksi urheaa veljeä ynnäsi ja summasi, jonka aikana loput hankkivat virvokkeita huppenneisiin varastoihimme. Aikamme laskettuamme päätimme suunnata läheisen ystäväamme Skillan pitämälle rastille missä donkkailimme kuin Jordanit ikään. Pitkän ja vaiheikkaan tuomarien suostuttelun jälkeen suuntasimme kohti postia.

Pian saavuimmekin piirtotunnille, jossa tehtävänämme oli piirtää näköiskuvat elävästä mallista. En sitten tiedä yhdennäköisyydestä, mutta ei meistä kenestäkään ainakaan maalaria tule. Muutaman askeleen otettuamme kohti unelmissamme hämmöttävää koskea törmäsime miehiin mustissa, jotka kipeästi tarvitsivat apuamme kirjainsekamelskassa. No, mehän keräsimme pisteet kotiin ja autoimme MIB-miehiä. Jatkaessamme matkaamme halki upean koskimaiseman törmäsimme aitoon tamperelaiseen ahveneen, jonka evakuoimme matkaamme. Suuntasimme kohti Finlaysonia, jossa tapasimme aina niin rakkaat TVIK-sisaremmme. Heille esitimme villin Pink Panther -tanssin ja tutustutimme heidät uuteen ystäväämme Abborreen.

Seuraavana vuorossa olikin taitoa ja herkkiä sormia vaativa tehtävä. Veli Osku sai kunnian pitää huolta rastihenkilön verenkierrosta minkä aikana me muut suunnittelimme lauluun liittyvän esityksen ja taas pantteri rokkasi. Jatkoimme ohi Anttilan ja hetken jo luulimme saapuneemme yleiseen saunaan, mutta onneksi olimmekin tulleet vain Hiukkasan vaativalle rastille. Useiden kompurointien jälkeen ja

jopa verta vuodatettuamme jatkoimme matkaamme kohti Hämeenpuistoa. Luulimme saapuneemme teloitusryhmän eteen, kun silmämme sidottiin, mutta Hellman pääsikin ohjaamaan meitä värikin piukalla otteella ja siirtyihän se vesi saaviin. Jo loppuikin vaelluksemme Tampereella ja menimme autotalliin jatkoille, jonka myös huomasimme seuraavana aamuna.

Alkuteekkari

Vanhoja papereita lukiessani minulle selvisi vahingossa Korkkiruuvi-lehden syntytapa. Asiaa valottaa sopivasti ja varsin todenmukaisesti seuraavat 3 otetta killan hallituksen pöytäkirjoista:

"Konekillan lehtinen: Käsittely siirrettiin seuraavaan kokoukseen, johon mennessä päätettiin hankkia tietoja muideen kiltojen vastaavista lehtisistä."
H 21.2.1973

"Konekillan lehtinen: Käsittely siirrettiin seuraavaan kokoukseen, jolloin valittiin toimikunta, joka huolehtisi lehtisen toimituksesta." H 9.3.1973

"Päätettiin valita toimikunta huolehtimaan killan lehtisen toimituksesta. Toimikunnalle annettiin täydet valtuudet päättää siitä, mitä lehtisessä julkaistaan kuitenkin sillä rajoituksella, että pitäydytään kiltaan tai opiskeluun liittyvissä kysymyksissä." H 13.3.1973

Ensimmäinen Kork Tiedote, numero 1/73, ilmestyi keväällä 1973 ja kannen kuvassa oli korkkiruuvi. Ilmeisesti melko pian tuon jälkeen lehden nimeksi tuli Korkkiruuvi. Ainakin näin oli tapahtunut jo parin vuoden kuluttua.

Mutta mikä on tuo erehdyttävästi mikroskooppia muistuttava musta puolitoista metriä korkea metalliesine, joka nykyään sijaitsee K12 käytävän suulla Remmi-teamin palkintokaapin vieressä?

Kyseessä on Alkuteekkari ja kapine on seissyt konetalon aulassa jo 15 vuotta. Tuolloin, killan 15-vuotisjuhlien lähestyessä valveutuneet kiltalaiset halusivat tempaista, ja luoda pienen monumentin kuvaamaan killan päämääriä ja saavutuksia, ei pelkästään opiskelijakerhona vaan myös osana yhteiskuntaa. Alkuteekkari on paljon enemmän kuin vain henkilökuvan alkukantaisesta teekkarista, hän on ilmapiiri, joka vallitsee vanhan teekkariperinteen ympärillä.

Teekkarijulistus Alkuteekkarista on tallella, koska se on painettu kiltamme 15-vuotisjulkaisuun:

Kansalaiset!

Tämä on Alkuteekkarin Fe-inkarnaatio. Se on rakennettu juhlistamaan Koneenrakentajakillan viisitoistavuotisjuhlia ja tulevia vuosisatoja.

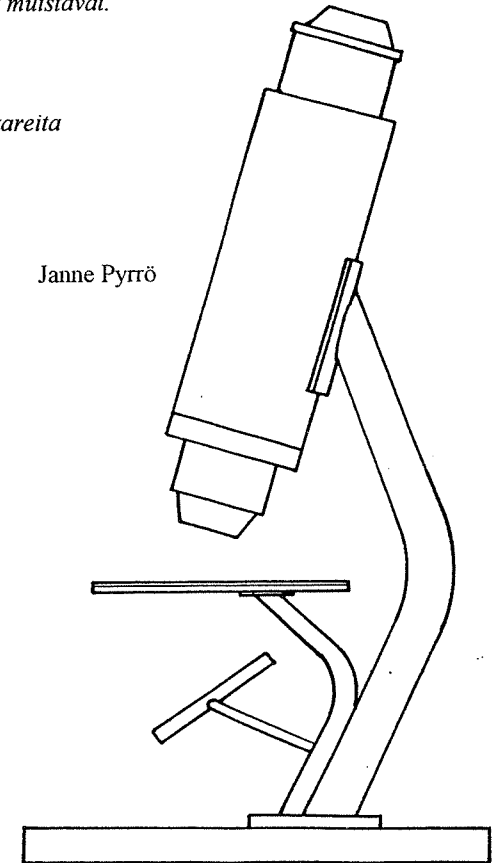
Alkuteekkari on käsitteenä vaikeasti hahmotettava. Se kuvaa sitä henkeä ja ilma-piiriä, joka on tyypillistä tekniikan opiskelulle ja teekkarille. Se kuvaa tutkimus-työtä ja vakavaa ammattiin valmistautumista. Se kuvaa teknologiaa, joka hallitsee teekkarin ajatusmaailmaa kehdestä hautaan. Sen tarkoituksena on myös osoittaa valmistumisellaan, ettei riipeä toimeen tarttuminen osaa olla teekkarille vierasta, eikä opiskelu kuolettavaa taakkojen alla pakertamista.

Alkuteekkari on rakennettu myös muistuttamaan Tampereen kaupunkia ja tamperelaisia Tampereen Teknillisen Korkeakoulun ja teekkareiden olemassaolosta. Kyllä teekkaritkin sitten kaupunkia muistavat.

*Oululaisia emme ole
Otaniemeläisiksi emme tule
Olkaamme siis tamperelaisia tekkareita*

Hyvää syksynjatkoa!

Janne Pyrrö

Ja vähäsen FUKSIKALASTA...

...Ja tapahtui eräänä sateisena syystorstaina. Porukkaa alkoi kerääntyä Obeliskin ympäristöön hieman ennen määräajaksi annettua kuutta. Iloisten konefuksitove-reiden kanssa olimme varautuneet - kiltahuoneella tankaten - koviin koettelemuk-siin. Tulisimmehan tutustumaan rakkaisiin TVIK:n kollegoi-himme, jos luoja soisi (...ja kyllähän se soi...)

Kuuden jälkeen lähdimme matkaan viiden hengen joukkuein. Oma "Bros"-tiimim-me päätti heti ensimmäiseksi suunnistaa Festian parkkipaikalle sijoitettuun rasti nro 5:een. Paikalle saavuime jo hieman ennen rastin pitäjiä ja edessä oli huippu-raskas kestävyyskoe: kyykkien raahaaminen laatikosta kaukana siintävään parkki-ruutuun aikaa vastaan. Selviytyimme tehtävästä (lähes) huippu-aikaan jatkoim-me seuraavalle rastille. Virvokkeita rasiuksesta johtuen runsaasti nautittuamme "selviydyimme" Remmi-tiimin tiloissa pidetyn rastin tapahtumapaikalle. Silmät sidottuna ja sopivasti pyöritettynä tuli yhden ryhmämme jäsenen läpäistä mutkai-nen siirtymätaival veljien neuvoja noudattaen. Erikoisen "hiihto"-tyylin ansiosta aikamme lähenteli ihanneaikaa...(omasta mielestämme). Pohjan saavutettuamme olikin jo aika siirtyä yhä vain ylemmäs aina ylimpän kerrokseen ja TVIK:n kiltahuonehan jo siinsi edessämme. Jouduimme odottelemaan eräitä minuutteja ja tu-tustuimme siinä sivussa tiloihin, jotka tekivät meihin suuren vaikutuksen (erityi-sesti kahvinkeitin, joka konekillasta puuttuu). Kun vihdoon pääsimme suljettuun huoneeseen oli edessämme eri veikeän näköisiä laitteita, joista meillä ei hirveästi ollut ideaa. Onneksi veljeskatraaseemme kuuluu "Juustomies", joka osoitti jälleen monipuolisuutensa lähes tunnistamalla muutaman vekottimen.

Poistuttuamme korkeuksista kävimme ohimennen hakemassa lisää hopo-fantaa kiltahuoneelta ja jatkoimme sähkötalon syövereihin. Ö- tai jonkun vastaavan käytävän päästä löysimme seuraavan tehtävän. Akrobatiaa ja sotilaallista tahtia käyt-täen selvitimme jälleen yhden miellyttävän junakohtauksen kunnialla (nopeudesta puhumattakaan). Jäljellä oli enää yksi, mutta sitäkin miellyttävämpi rasti. Pimeään luentosaliin päästyämme koimme valoilmion ja saimme kerrankin heittä Hollea luvallisesti (melkein yksi osuma). Luentosalista ulostauduttuamme löysimme it-semme jälleen Obeliskilta odottamassa innolla jatkoa...(tauon käytimme tietenkin muihin tutustuen)

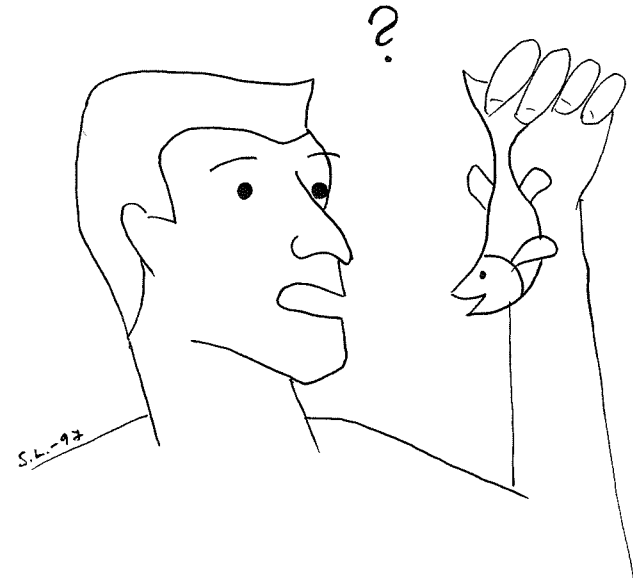
Parijonoon (tällä kertaa vähemmän sotilaallisesti) järjestymisen jälkeen aloimme valua kohti pimeää luiskaa, joka vietti alaspäin bommarin syövereihin. Bommarin ovelta saimme vasempaan käteen oluen ja oikeaan maukkaan (suolaisen) muikun.

Jatkoimme yhä tämä makuhermoja hivelevä yhdistelmä käsissämme alaspäin tun-nelmavalaistuun, karuun tunneliin. Kun kaikki olivat saaneet kalansa ja virvok-keensa (sekä hiljentyneet), alkoi ylhäinen fuksititimme toistattaa valapuhettaan. Valan päätteeksi tuli syödä muikku ja ottaa päälle hieman olutta (toiset olivat jo etukäteen muikkunsa syöneet ja hinkuivat lisää pikkusuolaista). Virallinen osuus päättyi tähän ja saatuamme diplomit käteemme päätimme yh-teistoimin jatkaa juhlintaa kiltahuoneella ennen Cupolaan siirtymistä.

Kiltahuoneella pääsimme vihdoon tekemään (lähempää...) tuttavuutta TVIK-hen-kilöiden kanssa. (Tyttöjä ei vanhempien tieteenharjoittajien mukaan ollut mies-muistiin ollut yhtä montaa kerrallaan konekillassa.) Kiltahuoneella aikamme pyö-rittyämme päätimme yhteismielin jatkaa matkaa Cupolaan. Matkan aikana ilmoi-timme useasti minkä värisiin vetimiin aioimme perjantaina ylpeinä pukeutua (mut-ta se on jo ihan eri juttu). Cupolaan päästyämme bailasimme innokkaina pienen hetken ja ajan lennettyä havaitsimme jo valojen vilkkuvan iloisesti ja oli aika läh-teä nukkumaan...

Jälleen yhtä teekkarihenkistä kokemusta rikkaampana,

Osku Hellman

Pallo hallussa (ainakin jollakin)

Erilaiset pallopelit saivat alkunsa luultavasti samoihin aikoihin pallon keksimisen kanssa, aivan kuten polkupyöräkin oli suoraa seurausta pyörän keksimisestä. Pallon pyöreä olomuoto onkin jo kautta vuosisatojen kiehtonut ihmisen mieltä synnyttäen lukemattomia tapoja kisailla kyseisen välineen hallussapidosta. Useimmiten pelin lomassa on ratkottu erimielisyyksiä sekä laitettu tovereita paremmuusjärjestykseen (paitsi häviölle jääneiden mielestä kyse on enemmänkin leikkimielisestä temmellyksestä).

Kenties jalostunein pallottelun muoto on (luonnollisesti) jalkapallo. Tuonkin yksittäisen lajin säännöt ovat historiansa aikana muuttuneet monia kertoja. Vain pelin idea on säilynyt samana: päämääränä on saada pallo vastustajan maaliin jalkoja apuna käyttäen. Lisäksi tulisi estää vastustajaa näin toimimasta.

Nykyiset ns. huippujalkapalloilijat ovat kehilleet pelin ympärille uskomattomia määriä erilaisia kummervenkkejä ja hilavitkuttimia sekä ylimääräisiä, pelin kulun kannalta haitallisia sääntöjä. Niinpä Tampereen koneenrakentajakilta suuressa viisaudessaan päätti palauttaa pelin sille kuuluvaan arvoon (tämä tapahtui joskus monta vuotta sitten). Tämä huikea evoluutiotarina oli tarpeen Konecup-jalkapalloturnauksen syntymiselle. Pelaajia otettiin kentälle 5+maalivahti, nappikset kiellettiin, paitsio joutui paitsioon ja dopingin käyttö sallittiin. Pelin päätarkoituksiksi nousi huoleton yhdessäolo ja arkimurheiden unohtaminen, joskin voittajajoukkueelle annettiin korillinen virvokkeita edesauttamaan nestetasapainon palautumista.

Itselläni oli hauska päivä, vaikka en aina ollutkaan selvillä, kuka loppujen lopuksi pelasi kenenkin joukkueessa. Luulisin kuitenkin olleeni jatkuvasti tietoinen, kumpaan maaliin yritin pallon saada menemään. Ja eiköhän se ollut päätarkoituksin.

Elina

Excursio Tamrockille 15.10.

Nyt alkaa jo yritysmaailmassa olla kiinnostusta koneinsinööreihin. Koneenrakentajakiltakin on saanut yhteistyökumppanikseen erään suuren yrityksen, jota nimitetään Tamrockiksi. Koska Tamrock on osoittanut niin paljon kiinnostusta kilttaamme kohtaan, päätimme antaa heille jotain muutakin kuin killan tilinumeron. Niinpä järjestimme excursion, jonka osanottajat olivat hieman vanhempaa vuosikertaa ja näin ollen potentiaalisia työntekijöitä. Excursionjohtajia oli yhteensä 39.

Excursio toteutettiin keskiviikkona 15.10. Lähtö tapahtui klo 12 TKL:n bussilla obeliskin edestä. Porukka oli (ihme kyllä) ajoissa paikalla, ja niinpö pääsimme jopa ajoissa perille. Varustuksena oli siistit vaatteet ja

teekkarilakki, jotta antaisimme asiallisen kuvan isännillemme.

Excursio alkoi lounaalla, joka nautittiin ruokalassa. Ruokalan tädit eivät aivan olleet tilanteesta perillä, ja niinpö kolme ensimmäistä (minä mukana) saivat normaalin kananuksen. Sitten keittäjille vasta valkeni, että meille oli varattu maukkaat pihviannokset... No - oli se kanakin ihan hyvää.

Tunti ruokailtuamme ja kahvit juotuamme siirryimme auditorioon, jossa meille tuli markkinointipuolen pomo pitämään tavanomaisen yritysesityksen. Piti hän myös pienen luennon siitä, mitä yritysmaailma odottaa uusilta diplomi-insinööreiltä. Ja sitten olikin pitkästä aikaa kahvin ja keksien aika.

Tämän jälkeen jakaannuimme kahteen osaan ja lähdimme kiertelemään tehtaan puolelle. Toista ryhmää veti entinen KoRK:n pj Markus 'Hevi' Jaatinen ja toista joku Lappeenrannasta valmistunut DI.

Neljän aikaan iltapäivällä kierros oli ohi ja siirryimme tutustumaan yrityksen edustussaloon, joka oli ihan mukava. Oleskelutilaa löytyi riittävästi, sauna oli taarpeeksi iso (oli siellä

jopa tyttöjen puolikin erikseen - jossa ei tosin kukaan tainnut olla) ja uima-allaskin löytyi. Siinä sitten istuttiin ja keskusteltiin keskenämme sekä isäntiemme kanssa. Tarjoilu oli melkein parempi kuin kiitettävä, sillä keittiön puolelta sai hakea juotavaa (Tamrockin Tunnelbier, siideriä, lonkeroa, limpparia, kossua jne...) ja aulasta pikku purtavaa (lasagnekiusausta, salaattia, montaa laatua erilaisia maukkaita juustoja, viinirypäleitä, suolatikkua jne...). Siinä ilta sitten kuluikin rattoisasti puheen desipelitason tasaisesti noustessa suoraan verrannollisesti humalatilaa nähden.

Emme saaneet tarjoilua tuhottua ennalta suunnitellussa aikataulussa (eli neljässä tunnissa), vaan saimme jatkoaikaa tunnin verran kello yhdeksään. TKL:n bussikuski käyttiin pihalla lahjomassa tunnin lisäodotukseen, jonka ajaksi hänet kuskattiin myös nauttimaan talon antimista. Lisätunti oli juuri sopiva, sillä sen aikana saimme tuhottua kaikki meille tarkoitetut alkoholipitoiset juomat, vaikka markkinointipäällikkä sanoikin auditoriosta poistuessaan,

että kaikkea ilmaista viinaa ei sitten tarvitse juoda. Mutta hän olikin Otaniemestä joku kalliotekniikan DI (eikä näin ollen tiennyt koneteekkarien kultaista lakia: Kaikki ilmainen viina on juotava!).

Viinujen loputtua juuri sopivasti kellon lähestyessä yhdeksää, luovutimme isännille lahjoiksi Pulloposti-Tampit ja tottakai

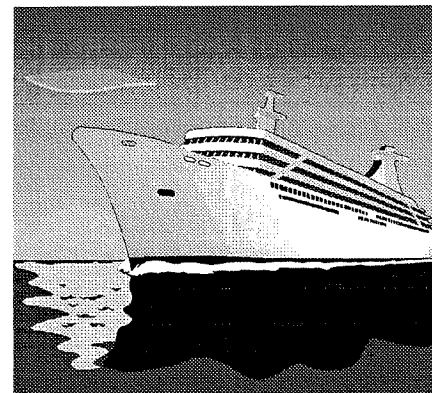
lauoimme kiitokseksi. Toinen isännistämme huokaisi varmaan helpotuksesta, kun pääsi vihdoin jatkamaan töitään meidän lähdeyämme. Paluumatka sujui bussissa oikein rattoisasti lauleskellen. Bussikuski oli oikein pelihenkinen kaveri ja nautti saadessaan kuskata meitä. Aika moni excuiliija jäi kydyistä Kultaisen Apinan kohdalla, jossa jatkoselvittelyt puitiin.

Lisää tällaisia excuja!

Juho

KoRK-Cruising

Eräänä kauniina syyskuun päivänä, tarkemmin torstaina 25.9., alkoi Laukontorin rantaan koontua joukko haalaripukuisia ihmisiä ja haalarittomia fukseja. Iloinen ilme kasvoillaan ja olutta siemailten he odottivat, että upea loistoristeilijä M/S Ratina täytyisi odotusta täynnä olevasta matkakansasta. Kellon tullessa hieman yli 18 irroitettiin risteilijän köydet ja matka Pyhäjärvelle alkoi.

Ilma oli aurinkoinen ja kaunis, joten kannella saattoi vielä paistatella syksyn viimeisiä lämpimiä auringonsäteitä. Matkustajat suunnistivat toinen toisensa jälkeen laivan baaritiskeille, jotka sijaittivat kansilla 1 ja 3, ja tunnelma alkoi pikkuhiljaa vapautua.

Matkattuamme hetken kauniissa Pirkanmaalaisessa järvimaisemassa, alkoivat illan pääesiintyjät viritellä soittimiaan. Orkesterina risteilyllä oli jo teekkaripiireissä tutuksi tullut neljän miehen trio. Yhtyeen pojat soittivat ja lauloivat suomalaisia ja kansainvälisiä hittikappaleita, nykypäiviltä sekä -80 luvulta. Soitettuaan kotvan aikaa, alkoi yleisö todella innostua ja esittää bändillemme musiikkitoivomuksia. Pojat toteuttivatkin auliisti vaativan yleisön toiveita ja lähes jokainen sai kuulla lempikappaleensa. Soitto ja laulu raikui lähes koko matkan ja sekä yleisö, että soittajat nauttivat olostaan.

Matka jatkui, eikä aikaakaan kun huomasimme neiti Ajan tehneen meille tepposen. Ilta alkoi tummua ja kello lähestyi jo 21:tä. Oli aika kerätä juomattomat pulot ja nousta jälleen Laukontorin rantaan suunnittelemaan jatkoille lähtöä. Päätimme, että suunnistamme joukolla tyylikkääseen Tampereilaiseen huvilaan, Villaan, joka tänä päivänä toimii myös ravitsemusliikkeenä.

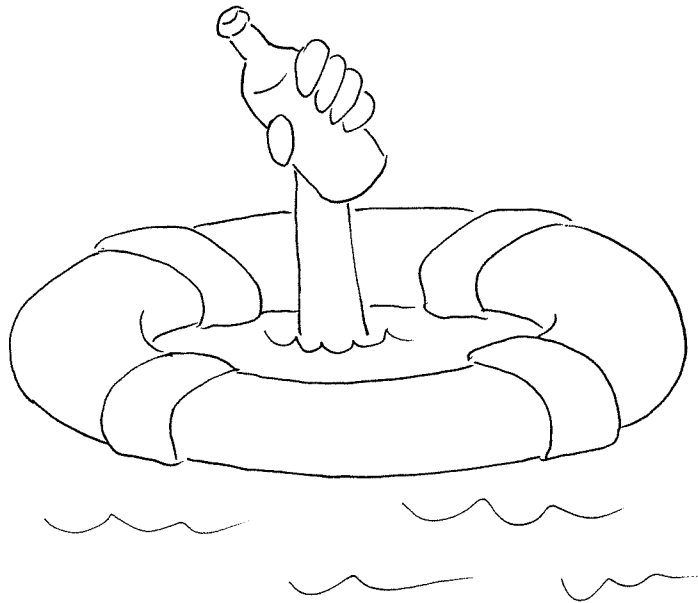
Saavuimme Villaan hyvissä ajoin, ennen kuin bileisiin myöhemmin suunnistanut humanistikansa. Aloimme heti pitää teekkarikulutturia yllä, laulamalla kuorossa

Wirusta tuttuja reipashenkisiä teekkarilauluja. DJ piti lauluistamme jopa niin kovasti, että hiljensi soittamansa discomusiikin esityksemme ajaksi. Pikkuhiljaa alkoi paikalle ilmestyä myös tyylikkäästi pukeutuneita naisia ja kravaattikaulaisia yliopistopoikia. Erotuimme hieman joukosta punaisissa vetimissämme, mutta toki eduksemme.

Juhlat jatkuivat reipashenkisinä aina aamun tunneille asti, jonka jälkeen suunnistimme jälleen koteihimme, jotkut jopa toisten koteihin. Aamulla nousimme virkenä pystyyn ja suunnistimme punaisten silmiemme johdantelemina opinahjoomme. Luennon alettua ja siihen kyllästytyämme siirryimme kiltahuoneelle nauttimaan virvokkeita ja miettimään mitähän hauskaa ensi vuoden KoRK-Cruising tuo tullessaan.

Matkaa muisteli *Mikko*

Kun KoRK täytti 30 vuotta...

Vuosijuhlien täyteinen syksy Tampereen teknillisessä korkeakoulussa sai arvoisansa päätteen, kun perjantaina 14.11. noin 140 nykyistä ja entistä koulumme opiskelijaa ja arvostettua opettajaa aveceineen juhlisti Tampereen koneenrakentajakillan kunniakasta 30 vuoden ikää. Mistään vaatimattomista pirskeistä ei ollutkaan kyse, sillä juhlien tarjoilu sekä osallistujien pukeutuminen varmaan olisivat vetäneet vertoja jopa Itsenäisyyspäivän Linnan juhille.

Juhlatunnelmaa lämmiteltiin aluksi cocktaililaisuudessa Hämeen Museossa, joka antoikin arvokkaat puitteet illan alulle. Maljojen kohottelun aikana rakkaat sisarkiltamme sekä muut TTKK:n killat ja kerhot saivat myös mahdollisuuden muistaa kiltamme lahjanluovutusilaisuudessa. Ja kyllähän niitä lahjoja tulikin: mm. käämipullo, kadonneita Wirsuja, tunnelmalamppu, prujuja, työkalupakki ja joukko erilaisia suuria, painavia ja epäkäytännöllisiä härveleitä sekä kaksi lupausta toimittaa lahja kiltamme myöhemmin (odotellaan...).

Kokkareitten jälkeen vuorossa olikin pääjuhla, jota vietettiin edelleenkin arvokkaissa tunnelmissa Tampereen Suomalaisella Klubilla. Maittavan aterian lomassa saimme kuunnella juhlapuheita, joita pitivät mm. kunniaoltermanni Kauko Aho, rehtorimme Jarl-Thore Eriksson (tuttavallisemmin Jalle) sekä KoRK:n vuoden 1968 kirjuri Tuomo Saarni. Myös Blebeijisedät muistivat kiltaa lahjoittamalla sille polkupyörän, jossa olikin varsin erikoisen muotoiset vanteet...

Pääjuhlan loputtua ja tanssijalkojen alkaessa vipattaa siirryimme jatkamaan hauskanpitoa jo hieman rennommissa merkeissä Pirkanmaan Musiikkiopistolle Pyynikille. Pikkusuolaisen ja boolin nautiskelun lomassa tanssimme sydämemme kyllyydestä, osa taidolla, osa ehkä enemmän tunteella. Hauskaa ainakin kaikilla näytti olevan!

Ensimmäisiä jatkoja seuraa yleensä toiset jatkot, joten seuraavaksi KoRK:n punaisiin haalareihin pukeutunut bussikuski kuljetti seurueemme viimeiseen juhlapaikkaan eli tutulle Teekkarisaunallemme. Siellä virkeimmät meistä saunoivat aamuun asti, kunnes klo 9.30 huomasimme olevamme ainoat juhlijat ja päätimme päästää ahkerat fuksityöntekijämme kotiin nukkumaan. Keskenhän sekin hauskuus tuntui loppuvan, mutta valitettavasti mikään ei kestä ikuisesti...

Soile Lehtinen

TAMPRI

Toivottaa erittäin
riemukasta joulua
kaikille
Korkkiruuvien lukijoille.
Mutta muistakaa
olla kiltejä, muuten
tonttu tulee erittäin
vihaiseksi GRRRR...

Läskistä Joulua ja
vitsirikasta
Uuttavoutta

On se murtomaahiihto nykyään helppoa.
Ei tarvitse kuin päästellä vapaalla.

KONEENRAKENTAJAKILTA

TTKK